

Jørn Pedersen (S):

Fra Socialdemokratiets side mener vi, at Nykreditsagen er en kompliceret sag. Vi mener til gengæld også, at der er kommet en meget klar afgørelse fra Østre Landsret. Dommen siger klart og tydeligt, at det, der er foregået, er legalt, og samtidig siger man jo også, at man har kunnet begrænse uden at få samtykke fra den enkelte låntager. Det anser vi for at være afgørende i denne sag. Vi anser det også for at være afgørende, at såvel Justitsministeriet som Kammeradvokaten finder, at en anke ville medføre det samme resultat en gang til.

Derfor kan vi fuldt ud dele regeringens opfattelse, at man ikke ønsker at anke denne del af dommen, hvorimod vi synes, det virker fornuftigt, at man vil anke den del, der drejer sig om omkostninger, og med baggrund i den redegørelse, vi har hørt fra økonomiministeren, vil vi fra Socialdemokratiets side afvise dette forslag.

Erling Oxdam (V):

Alle her i landet har stor respekt for Højesteret. En afgørelse truffet af Højesteret kan ikke ændres. Den er i sig selv gældende ret. Kun Folkettingen kan ved at vedtage en ny lov forhindre nye domme med samme resultat.

Jeg har imidlertid også respekt for landsretten. En landsretsdom appellerer man typisk i civile sager, når der foreligger dissens – altså hvis én af de tre dommere har én mening og de to andre en anden. Det er i reglen et signal til, at man skal appellere. Endvidere hvis omkostningerne bliver hævet, således at hver part bærer egne omkostninger, for det er i reglen udtryk for en vis tvivl fra rettens side. Der kan være tale om forkert rettergang, f.eks. at man har glemt en påstand eller et anbringende fra en af advokaternes side. Så kan der være åbenbart forkerte præmisser eller dog uklare eller tvivlsomme præmisser. Der kan fremkomme nye oplysninger, nye beviser efter dommens afsigelse, og der kan være forkert bevisbedømmelse, men intet af alt dette foreligger i landsretsdommen.

Som det netop blev sagt af ministeren, er der tale om en klar dom. Det var en rigtig dom, og landsretten fandt, at der ikke var hensyn til låntagerne. Det var ikke for deres skyld, at man havde oparbejdet disse reservefonde. Det er for at sikre lånene, specielt altså over for obligationsejerne. Så der er ikke tale om en almindelig forening. Det er et kreditforeningsforhold, hvor der gør sig særlige omstændigheder gældende. Finanstilsynet har pålagt Nykredit at udbetale

disse reservefundsandele, men landsretten har altså fundet, at dette pålæg ikke kunne gives. Og det ville jo også være ganske forfærdeligt, hvis man efter 20 år skulle finde frem til, hvem der skulle have andele i disse reservefonde. Dommen ville blive næsten umulig at opfylde. Der kan være sket dødsfald for debitorer, ejerskifter, omprioriteringer og konverteringer.

Vi mener i Venstre, at det er det helt rigtige resultat, der er kommet her. Sagen er prøvet, og der findes ikke anledning til at få den bragt ind for Højesteret. Denne Østre Landsretsdom, som vi også anser for at være rigtig, skal blive stående.

John Vinther (KF):

Det Konservative Folkeparti anerkender, at det er et regeringsanliggende at beslutte, hvorvidt en dom, der går staten imod, skal ankes eller ej. Derfor kan vi naturligvis også skal tage til efterretning, at regeringen har besluttet ikke at anke landsrettens dom, for så vidt angår dennes substans, nemlig Nykredits dispositioner over reservefondene.

Det er et regeringsanliggende, men jeg skal ikke undlade at bemærke, at når der også henses til dommens meget klare enstemmige og entydige indhold, må det anses for meget lidt sandsynligt – for ikke at sige helt usandsynligt – at Højesteret skulle nå et andet resultat end Østre Landsret. Derfor mener vi, at regeringsbeslutningen også ud fra en saglig betragtning er den rigtige.

Det anføres i bemærkningerne til beslutningsforslaget, at det skulle være udtryk for dobbeltmoral, når omkostningsspørgsmålet, men ikke substansen, søges prøvet ved Højesteret. Det er efter vores opfattelse en grundløs påstand. Der er ingen hverken logiske eller moralske sammenhænge, der tilsiger, at omkostningsspørgsmålet ikke skulle kunne prøves selvstændigt. Hvorvidt det skal ske, afhænger ene og alene af en juridisk vurdering af, hvorvidt det er sandsynligt, at de pålagte omkostninger vil kunne nedbringes ved at anke denne del af afgørelsen.

Igen anerkender vi, at det er et regeringsanliggende, og tager til efterretning, at regeringen har besluttet at søge omkostningsspørgsmålet prøvet. Vi taler her om pålagte omkostninger på godt 28 mio. kr. Jeg tror godt, man kan tillade sig at konstatere, at det er eksorbitant høje omkostninger. Der er tale om mange penge, og det er skatteyderkroner. Derfor er det naturligtvis